

SIMAI MIHÁLY

holtak ruháit...

*holtak ruháit viselem
fakult zászlók a testemen
s már lelkem is mezítelen
vacog a télben szüntelen
mert a Mindenség
kitakart
most megtudom majd
mit akart
velem*

torzó

*néztem a fej-nélküli tölgyet
aurája még ép maradt
fényé-vált levelein ültek
röptömmel-álmodó madarak*

*mintha egy más dimenzióból
átragyogó rezgőkörön
özönlött volna valami szárnyas
ölhetetlen életöröm*

*láttatni – milyen életszentség-
tartókra törnek itt a fejszék
s a világ-gijotin közöny*

verdesni fájni

kegyelem fehér zászló

merre

lobogsz

e csillapíthatatlan

életvággyal mit kezdjek hogyha mégsem

vált meg magamtól angyali herold –

– s maradnak csak a mérgezett hullámok

verdesni

fájni

és

lehullni

rájuk

mert nincs sugárzóbb

a pillanata lép

s megrészegül

mert nincs sugárzóbb

mint a pillanat

mert nincs mámorítóbb

önkívület

mint

...ott...

...belül...

múlttalanul

és végzettelenül